

Palīdzēt citiem aizmirsties

Viesu mājas īpašnieces Ingas Gavrovskas 24 stundas stopkadros

#SIF_MAF2022

Inga Gavrovska dzimusi un uzaugusi Krāslavā, beigusi Krāslavas ģimnāziju, Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultāti kā sociologs. Paraleli studijām strādājusi dažādus darbus, vēlāk Citadele bankas zvanu centrā – par telemārketinga vadītāju, telekomunikāciju nozarē kā pārdošanas vadītāja, projektos u.c.

Kopš 2020. gada Inga, darbojoties kopā ar vīru Aldi un vecākiem, ir autentiskas lauku sētas «Pazust Latgalē» Krāslavas novada Skaistas pagasta Bogdānos īpašniece un radošā vadītāja. Studē astroloģiju, plāno ģimenes ceļojumus, rīko nometnes domubiedriem. Inga ir arī mamma diviem bērniem.

Ideālā dienā pirmais dienas posms pieder man

Vasara ir pats karstākais laiks tūrisma nozarē. Mana diena sākas ļoti agri, kādos plkst. 6.00 es esmu augšā, jo es nevaru ilgi gulēt. Pamostos ar domu – vai viss ir izdarīts šodienai, vai viss ir saplānots pareizi, vai es esmu pārbaudījusi, kuri klienti kur un kā apmetīsies. Man ir domas, domas, domas, kas vēl jāizdara. Tad jau, protams, jābaro bērni, kad viņi ceļas. Ideālā dienā – man gribētos, lai tādas ir daudzas dienas – es esmu sev piespiedusi, ka dienas pirmais posms pieder man. Es pavingroju. Man visvairāk patīk dejot, klausos mūziku, un kādas 20 minūtes es deju, tad kādas 20 minūtes man ir joga un 20 minūtes ir brokastis, sievišķīgās lietas. Man ļoti patīk iesmaržoties. Manas mīļākās smaržas ir «Acqua di Parma Blu Mediterraneo – Fico di Amalfi», vīgu aromāts. Reizēm gan pamanu, ka pat krēmu aizmirstu uzklāt, jo nespēju. Citreiz es pamostos ar domu, ka šodien man būs mierīgs rīts – es paēdīšu brokastis, ieiešu dušā, bet uzraksta viens klients, uzraksta otrs, un es atpooos plkst. 9.30, ka laiks sev jau ir garāms...

Diena ar telefonu rokās – lai viss ir tā, kā izdomāts

Kad tas viss ir noticis, es ķeros klāt darbam. Daudzi jau uzskata, ka es neko nedaru, es tikai atpūšos. Es esmu pārstājusī stāstīt un izskaidrot, cik daudz es daru. Es esmu pārliecināta, ka visur, kur tiek darīts ar sirdi, apakšā ir liels darbs. Ja es esmu Rīgā, es rakstu klientiem, komunicēju. Es katru klientu uzrunāju pirms ierašanās. Mēs izrunājam, ko viņi vēlas, kādas ir viņu intereses. Es esmu pamanījusi, ka ļoti daudzas viesu mājas tā nedara, un es brīnos, kāpēc tā? Manuprāt, ir taču vienkāršāk, ka tu zini, ko klients gribēs. Es patiešām ļoti daudz komunicēju pirms viesu ierašanās. Reizēm vīrs man saka, ka pat par daudz... Bet ir tādi klienti, kuri iedziļinās manis teiktajā, raksta, pārjautā. Plānošana, grafiki, kurš dzīvos kurā no mājīnām, man aizņem kādu 1,5 stundu. Man gribas, lai saziņa ar klientiem notiek personiski, tieši tāpēc es neesmu pagaidām atradusi veidu, kā sākotnējās saziņas e-pasti tiktu nosūtīti bez manas klātbūtnes. Man patīk šī komunikācija.

Vasarā darbs notiek visu laiku, jo klients var zvanīt jebkurā laikā. Ja es esmu šeit, laukos, tad es palīdzu mammai kārtot mājīnas, mazgāt veļu. Veļa un dvieļi ir visdarbietilpīgākais process. Kad tu neesi ar to saskāries, tu nezini, ko nozīmē veļas kalni. Katru dienu vismaz četras reizes ir jāmazgā veļa, un tu pat vari nespēēt... Un tas viss vēl ir jāsaliek pa vietām. Arī zāles pļaušana pieder pie lielākajiem darbiem, jo reizi piecās dienās ir jāpļauj. Pļavas līdz Jāņiem mēs vispār nepļaujam, pēc tam gan tēvs atbrauc un nopļauj visu ar traktoru.

Jātūr rūpe par visu iekārtojumu. Visu laiku kaut kas salūst vai sasitas, un tu vairāk pievērs uzmanību tam, lai viss ir kārtībā. Vīrs stāstīja draugiem, ka tējkannu es meklēju mēnesi, jo es nevarēju atrast tādu, kas man patiktu. Viņam arī patīk skaistas un kvalitatīvas lietas, bet man toreiz viņš teica – nu, nopērc kaut kādu. Tik ilgi es biju to meklējusi... Bet es tomēr atradu. Uzturēšanas lietas prasa diezgan daudz laika. Ir jādoma līdzi, kas ir beidzies, kas jāpasūta. Mums bieži ir dilemma, vai aiziet uz vietējo veikalu «Maxima» vai «Drogas» un kaut ko nopirkt, vai turēties pie saviem standartiem. Man tomēr patīk, ka no mazgāšanas līdzekļiem es izmantoju latviešu brenda «Purenn» produkciju, kas ir dabiska un ekoloģiska, es pasūtu un sagaidu. Jā, es pati sev izveidoju vairāk darba, nekā vajag, bet tā ir mana izvēle.

Mājīņu kārtošana ir manā ziņā tikai tad, ja mana mamma nespēj. Es vairāk strādāju ar klientiem – man tas patīk un padodas. It kā es esmu šeit – laukos, bet es ļoti daudz laika pavadu pie datora. Tie ir posti, sociālie tīkli, saziņa ar klientiem. Klienti no gaisa nekrīt, ir jāstrādā ar sociālajiem tīkliem, lai klienti uzzinātu par mums. Ir jādoma par maksas reklamām, ko, kā, kurā laikā reklamēt, jāveido video. Tur es daudz mācos no citiem ārzemju tūrisma nozares pārstāvjiem. Vīrs pērk grāmatas par arhitektūru, dizainu, tur mēs smeļamies idejas. Mēs arī ļoti daudz ceļojam un ļoti daudz mācāmies no citiem. Plānojot ceļojumus, es daudz domāju, kur mēs paliksim, vai es tur varēšu atklāt ko noderīgu sev. Ir vietas, kas jāplāno jau pusgadu uz priekšu. Pētīt, skatīties, kas un kā notiek tūrisma nozarē pasaulē, arī aizņem laiku. Tā tas ir, ka cilvēkiem liekas – ja tev ir viesu nams, lielākoties tev ir tikai kārtošanas darbi pirms un pēc klienta. Tas tā nav. Ir tik daudz nianšu. Piemēram, salūst grils, un ir jāizdomā, kā to ātri salabot. Ja ir salūzis kafijas aparāts, man ātri ir jādabū vietā cits, bet tāda Latgalē nekur nav, pat Rīgā ir ļoti grūti tādu dabūt. Man jau mamma bieži saka, ka mēs pārāk daudz esam centušies domāt par to, kāds te ir iekārtojums, piedomājuši pie katra sikuma. Tajā brīdī, kad kaut kas salūst, ir problēma, jo nevar dabūt ātri un tādu pašu. Tā es esmu radījusi sev liekas galvassāpes. Bet man ir svarīgi, kas un kā izskatās dizainiski.

Sagaidot viesus, viss tiek sakārtots, bet pēc brīža mēs ejam skatīties, vai viss ir savās vietās, vai nav kas aizmirsts, kā šodien, piemēram, birste. Visur ir arī cilvēciskais faktors. Pārskatot reizēm atklājas kāds trūkums, varbūt esam aizmirsuši ledusskapi sakārtot. Visnemiļākais darbs man ir gultas klāšana, jo man liekas, ka es neprotu to saklāt tik gludi un skaisti, kā vajag būt.

Šī ir manas mammas dzimtā vieta, šeit bija arī viņas dzimtā māja, kura nodega. Šī mammai ir īpaši mīļa vieta. Mamma man ir labā un kreisā roka, un vēl vairāk, it īpaši tagad, kad man ir bērni un viņi ir brīvlaikā no dārziņa. Viņa dara visu iespējamo un neiespējamo. Kad manis te nav, viņa nodrošina viesiem visu, kā trūkst. Tas arī parāda to, ka es pati visu te nevaru, tikai visa ģimene kopā visu te varam paveikt. Tēvs brauc bez samaksas un palīdz, visi no ģimenes dara visu tāpat, no sirds. Gribas, lai viss te ir tā, kā izdomāts, un vēl labāk.

Šūpoles ir visinstagramīgākā mūsu bilde. Bet es tagad domāju, vai man pašai ir bijis laiks te tā pasēdēt un pašupoties? Tagad es saprotu, kāpēc visi šeit sēž un skatās... Mēs ar vīru reizēm runājam par to, kā reizēm gribētos vienkārši pasēdēt un skaisti iedzert vīnu, kā to dara mūsu

viesi... Laukos pasēdēt īsti nav laika. Es arī nekad neesmu bijusi tā, kurai ļoti gribējies atgriezties laukos. Es devos projām no laukiem ar domu, ka viss, es nekad vairs nebraukšu atpakaļ. Man ļoti patīk Rīga. Es gan gribēju viesu namu pie ezera, un tieši šeit. Tā doma visu laiku palika kaut kur iekšā. Vienreiz mēs bijām ceļojumā Portugālē, kur viesu nama īpašnieks bija strādājis arhitektu birojā, nostrādājis, noguris, aizgājis projām no darba un uzbūvējis pats savu māju. Es atceros, kā viņš mums stāstīja to visu... Mans vīrs teica, ka pēc tāda stāstījuma arī grib kaut ko tādu veidot. Mēs atlidojām no Portugāles, atbraucām te ciemos, staigājām un joku līmenī teicām – eu, nu, taisām! Un mēs sākām pētīt projektus... Sapratām, ka vajag tikai atrast iespējas. Ja mēs zinātu, cik naudas, nervu, darba tas prasa... Pēc pirmās sezonas es biju bāla, pelēka, nobijusies, kas un kā notiks. Man visu laiku likās, ka mēs nekad nebūsim gatavi uzņemt viesus. Godīgi sakot, es pat nezinu, kā mums viss izdevās.

Es saprotu, ka man patīk gluži kā bankas darbā atrisināt problēmas, palīdzēt aizmirsties, neatcerēties to, no kurienes tu atbrauci, palīdzēt sasmelties idejas un aizbraukt ar kaut ko jaunu sevī.

Es visu laiku esmu ar telefonu. Man ir fobija, ja es kaut kur esmu atstājusi telefonu, klients zvanīs un es neatbildēšu. Tas ir mans darbs un mana atbildības sajūta. Oktobrī, kad ir beigusies sezona un ir veikti ieziešanas darbi, man gribas izslēgt telefonu un ne ar vienu nerunāt. Pēc Jaunā gada atkal sākas darbs ar klientiem un gatavošanās jaunajai sezonai.

Sākumā es sagaidīju katru viesi, tad sākās Covid-19, un es biju nesapratnē, kā strādāt ar cilvēkiem, vai drīkst tuvoties, es centos komunicēt pa gabalu. Un tad mēs sapratām, ka tad, ja nebijām uz vietas, atbrauca viesi, un viņi bija priecīgi, ka varēja ierasties paši, neatkarīgi no mums. Mēs ilgi domājām, ko darīt ar atslēgām... Un mēs nolēmām darīt tieši tāpat, kā savās lauku mājās – atstāt atslēgu durvīs, nosūtīt tikai ziņu par to. Ja mēs te esam, tad, protams, sagaidām. Mēs varam arī vēlāk satikties ar viesiem un parunāties, ja ir tāda vēlme. Ir viesi, kuri paši nāk runāties, ir tādi, ar kuriem esam jau sadraudzējušies, bet ir tādi, kuri vēlas pavadīt laiku divatā, netraucēti. Es to protu – sajust, kad cilvēkam vajag komunikāciju, kad savu telpu. Pie mājīnām piebraukt nav iespējams, mantas viesi līdz mājīnām nogādā ar viesu ratiņu palīdzību.

Vēl mums ir pirts, ko pāris reizes nedēļā klienti pasūta, un pirti kurina mamma. Viss te ir taisīts no veciem dēļiem, lai ir sajūta, ka tu esi laukos pie vecmāmiņas, ka viss ir pa īstam. Gan komfortabli, gan dizainiski skaisti, bet ar lauku sajūtu. Savukārt es, kad esmu nostrādājusies, parasti bēgu prom no visiem, vakaros pasēžu aiz pirts klusumā un vēroju, kā lokās niedres.

Vakars ģimenei un tam, kas patīk

Kad ir beigusies darba diena, ja es esmu Rīgā, es eju pēc bērniem uz bērnudārzu, un tas brīdis, kad 2 km es pastaigājos, atpakaļ kopā ar bērniem mēs ejam ilgi un ne tik viegli, bet tā es varu vismaz izstaigāties. Man ļoti patīk iet kājām, bet pa dienu tam nav laika. Vakaros es studēju astroloģiju online, vismaz stundu dienā es cenšos tam veltīt, bet vajadzētu vairāk. Vasarā pavisam nav laika studijām, reizēm es to daru naktī, bet tā nav jādara. Vakari ir laiks ar ģimeni vai lai satiktos ar draudzenēm, aizietu kur pasēdēt. Reizēm darbdiena pagarinās, tā saplūst ar atpūtas laiku, jo es atbildu klientiem uz vēstulēm, ziņām. Bet es cenšos ar ģimeni iziet pastaigāties, paskatīties kopā multfilmās. Mēs bieži braucam kaut kur, nesēžam mājās. Mēs varam iesēsties mašīnā un vienkārši braukt, kur acis rāda. Kad bērni taisās iet gulēt, es iesēžos gultā, paņemu datoru un skatos, plānoju ģimenes ceļojumus, lai redzētu labākās vietas. Man ir svarīgi darīt lietas, kas man patīk. Es kādreiz darīju arī to, kas nepatīk un nepadodas, un kautrējos, ka nevaru kaut ko paveikt tik labi. Pēdējos gados es esmu sākusi cienīt savas īpašības, pieņēmusi, ka es vairāk esmu ideju cilvēks, plānotājs. Tas, kas man ir pašsaprotami, citiem tā nav, viņiem neplūst idejas. Tāpat es esmu pieņēmusi, ka man pa dienu vajag atpūsties, kaut 10 minūtes atlaisties. Mana diena manos sapņos beidzas plkst. 22.00, bet vasarā šeit noteikti pusnaktī. Es ceru, ka pirms nakts es pamedītešu, paklausīšos kādu mierīgu mūziku, pierakstīšu dienasgrāmatā, kā man pa dienu gāja... Tā būtu ideālā dienā. Vasarā tas nestrādā. ▣

Teksts – Ineta Atpile-Jugane
Foto – Arita Atpile-Dona

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.
Par projekta «24 stundas stopkadros»
(Nr. 2022.LV/RMA/03) rakstu saturu atbild
b-ba «Latgolys entuziastu grupa Bīldis»».